

thi var den Forudsætning ikke rigtig, skulde man tro, at den naturlige Følge var, at der slet ingen Lovgivning var paa det Gebet. Det kan gjerne være og gjælder netop om Egtteskaber som om saa mange andre Forhold — det er ikke det eneste Forhold, hvor det er Tilfældet — at de moralske Motiver i et vist Forhold overhovedet ere de fremherkende, saa at det ikke er det Almindelige, at Folk holder sig til den strenge Ret, hvormod de i Almindelighed komme ud af det med det Gode, uden at det under de Raadslagninger, de kunne pleie med hinanden indbyrdes om, hvoreledes de skulle bære sig ad: eller ikke bære sig ad, bliver nødvendigt for dem at holde paa, hvad de juridisk have Ret til; men om ogsaa dette kan være det Uskellige og Sædvanlige, kan jeg dog ikke Andet end fastholde, at det ingenlunde er overskødt, at der er Noget, der kan siges at være det Legale. Den Omstændighed, at Konen tidt ikke tør benytte sig af sin Ret og tidt heller ikke vil det, kan i mine Dine ikke være tilstrækkelig Grund til ganske at bortrydde det legale Grundlag fra det Gebet. Det kan godt være muligt, at det meget ofte er Tilfældet, at hun ikke uden at udsætte sig for Mishandling kan forbyde Manden at lægge Haanden paa hendes Sæverhverv; men det er ingenlunde altid Tilfældet. Det kan jo godt tænkes, at en Mand, fordi han er en letfindig Mand og er noget fordruffen, i Grunden er en godmodig Fyr; det ser man ikke saa sjældent i Livet, / saa at hun meget vel kan modsætte sig ham og sige: Nei, det har Du ikke Lov til at tage fra mig, uden at hun derfor udsætter sig for Mishandlinger og andre saadanne Ting. Jeg kan i det Hele ikke se Andet, end at man i det Øieste vil kunne sige, at det vil være sjældent, at Konen, saalænge Samlivet bestaar, vil have nogen Nytte af Loven. Men efter min Opfattelse idetmindste kan der aldrig være Tale om, at Loven kan være til nogen Skade i de Tilfælde, og naar den dog underiiden kan være til Nytte, ogsaa naar Samlivet bestaar, forekommer det mig at være tilstrækkelig Motiv for at lade den gjælde. Jeg skal imidlertid ikke paa dette Stadium af Forhandlingerne dvæle længer ved denne meget omdebatterede Sag. Jeg tror, det hører til de Spørgsmaal, hvor man, navnlig forsaavidt den principale Betragtning af Sagen angaar, nemlig Spørgsmaalet, om man overhovedet vil gaa ind paa Loven eller ikke, ikke ved Diskussion omvender Noget. De fleste Rigsdagsmænd komme med forubestemt Instinkt i saa Henseende og ere neppe synderlig modtagelige for Modgrunde paa dette Sted; hver Enkelt af os lever jo saa meget i Verden og blandt Menneffer, at de i saadanne almenmennefkelige Spørgsmaal, det bilder jeg mig i alt Fald ind, komme her med den Tro: Det kjænde vi godt nok, og vi behøve

ikke at gaa hen i Landsthinget for at høre noget Nyt derom. Derfor skal jeg ikke opholde det ærede Thing længere.

Formanden: Kun Udvalgets Ordfører har forlangt Ordet; jeg antager, at Forhandlingen, naar han har talt, dermed kan være sluttet. Ordføreren har Ordet.

Ordføreren (Krieger): Udvalgets Flertal har haat den Tilfredsstillelse, at de Ansøkkere, det har udtalt i Betænkningen, have fundet varmt og kyndigt Forsvar ogsaa udenfor selve Flertallet. Som Følge deraf vil det ikke være nødvendigt, at jeg udsærlig gaar ind paa de forskjellige Indvendinger og Betragtninger, der fra andre Sider ere gjorte gjældende i modsat Retning; jeg kan i alt Væsentligt henholde mig til, hvad der foruden af min ærede Kollega i Udvalget (Carlsen) er fremsøgt af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Rosenvorn), af det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (Mazén) og af den høitærede Justitsminister. Det blev udtalt af et æret Medlem (Gaffner), at det maatte fremkalde nogen Overraskelse, da Udvalgets Flertal stillede sig anderledes med Hensyn til denne Sag efter endt Overveelse, end En eller Anden maaske efter Forhandlingernes Gang ved 1ste Behandling havde ventet; det interesserede mig i den Henseende at høre den Bemærkning, der blev gjort af det ærede Medlem for Kjøbenhavn. Jeg har selv opfattet Forholdet saaledes, at det var den høitærede Justitsministers Foredrag, der bevirkede, at ikke Andre toge Ordet til Fordel for selve Lovforslagets Principer, især da heller Ingen indbegit Ministeren. Jeg selv var ved andet Rigsdagsarbejde netop den Dag forhindret i at være tilstede; ellers vilde jeg have sluttet mig til Justitsministerens Opfattelse.

Det forekommer mig, at der efter Forhandlingernes Gang ikke er nogen Forpligtelse for mig til nu at tilføje noget Synderligt med Hensyn til de Endringer forslag, Flertallet har stillet. Jeg har ikke bemærket, at de have mødt særlige Indsigelser, tværtimod har et æret Medlem, som bestemt udtalte sig imod Lovforslaget i sin Helhed, udtrykkelig erklæret, at han ansaa dem for indeholdende en Forbedring af Lovforslaget. En eneste Bemærkning skal jeg gjøre, fordi jeg ikke er ganske sikker paa, at det i den Form blev fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavn, den nemlig, at jeg anser det for aldeles utvilsomt, at, naar Slutningsstykket af Lovforslaget: „I Sufstruens Rettigheder ifølge denne Lov kan der ikke ved Egttepagt gjøres nogen Indskrænkning“ gaa ud, er Følgen deraf efter den almindelige Lovgivnings Grundsaetning ikke den, at Bestemmelserne i den nye Lov ligesuldt blive urørlige, thi saa vilde det unegtelig være besynderligt at stemme